

צרת הבת.

מהימים הראשונים הטובים.

אחרי ששת ימי המעשה של ענוי נפש ועבודה קשה ורבה זכה זנביל-בעריש החיט הוא ובני ביתו לקבל פני המלכה שבת. ליל שבת קדש. זנביל-בעריש, היושב ראש להשלחן, מזמר בנעימות „כל מקדש" עד שהביאה שרה-לאה אשתו את המרק, ובאותה שעה רחל בתם והירש תלמיד לזנביל-בעריש, שאחר חתונתו עם רחל הוא עתיד להיות אי"ה אדון לעצמו, התעסקו בשיחה נאה בענין אשרם לעתיד לבא אחרי החתונה. בבית חם, כל זווית מכבדה לכבוד שבת, על השלחן מונחים פרוסות חלה, צלוחית יי"ש ועוד דברים של אכילה. בכל ימות השבוע הם מסתפקים במעוט ואינם חוזרים על דברים בטלים הללו, להלעיט את הקיבה במיני מאכל. אדרבה לפעמים יעברו ימים מרובים ולפיהם לא יבוא שום הבשיל, וכשהקיבה דורשה אכילה, היו הכריות הללו דוחות אותה, מערימות עליה בכל מיני ערמות ומשטות בה וכבר נתרנלו קיבוהיהן בכך ומרנישוה בצערן של ישראל. וכל ימי השבוע הם עובדים, יושבים ועוסקים במלאכתם ועושים מעשיהם כל היום וכל הלילה בבית רעוע, שהקור שולט בו. זנביל-בעריש מתקן את ה„יופא" של ציפא-ריבא הנכאית, שהבטיחה „עולם הבא" שכר מרחא לאדם זה, אם יהיה אלקים כלבו וירחם עליה ועל „יופתה". הירש בורר חתיכת ארג, כדי להניח מלאי על גבי מלאי על בנד קרוע, וחוזר ומוסיף מלאי. ובזווית היו יושבות עקרת הבית שרה-לאה ובתה רחלה ומורפות נוצות,

כך דרכם כששת ימי המעשה. בא יום השבת נאה מנוחה. והם יושבים סביב לשלחנם. נהנים מסעודת שבת, גם הירש הסמוך לשלחן בעל מלאכתו, שבעוד ימים מעטים יהיה חותנו, נותן שבת והודיה לשמו יתברך על מחנה טובה זו, שבת, שזכה בהם את ישראל והוא יכול עתה לדבר עם רחלה כל ארנו. וכבר הגישה שרה-לאה לפניהם את העצמות הנקנות באטליו בתור בשר, והם גורמים אוהן ומספרים ברשעת הטקסא, העתידה להוקיר את מקח הבשר. „הבליים", אומרת שרה לאה, „אנחנו יכולים להסתפק ולחיות גם בלא בשר. אבל הנרות, הנרות, יום השבת קצר ואי אפשר לגמור את כל הסדרה-בה „צאינה-וראינה", למשל זולא דעכו הנרות ולא העשינו כל כך, הייתי יפולה לקרוא עתה מעט, אבל המוכסין, הפח רוחו, נותן בהם שומן-חזיר והם עשנים ודועכים שלא בזמנם. הרבה היו מדברים בגנות הטקסא וכי טוב היה לו האיר הנר עוד קצת לכל הפחות עד שיגמרו ברכת הטון. באותו רגע נפתחה הדלה ברעש, ובחפזון באו הביתה „המלשין" ועמו ה„חוטפים" ואנשי צבא אחרים ומלפני השלחן נלקח הירש, הוא כפרה בעד חתנו של רבי צדוק, אברך משי, שהגיעה גתו לעמוד לצבא. בפית תאניה ואניה, יללות ובכיות. זנביל-בעריש ואשתו שרה-לאה ורחלה בוכים, מיללים, חרדת אלקים התירדהם. הנר מעלה עשן ודועך, דועך וכבר כבה אורו, מאלו חם הוא על האבות, שלא יראו בצרת הבת...
ש"י משאמשקים.